

VIOLET

Alice kijkt naar de lijst op mijn bureau. 'Niet te geloven dat je een lijst hebt gemaakt, het duurt nog eeuwen voor we naar de universiteit gaan. Jij plant echt alles.'

Ik schuif het vel papier vanonder haar neus vandaan, boos op mezelf dat ik het in het volle zicht heb laten liggen, vooral omdat onderaan de woorden 'Jumbo-tampons' staan gekrabbeld. 'Als ik een lijst heb gemaakt, pieker ik minder, dat weet je.' Ik ga in september studeren en ik krijg het er Spaans benauwd van. Dit is de vijfentwintigste lijst die ik gemaakt heb en het is pas juli.

'Wat valt er te piekeren?' zegt Alice. 'We kennen elkaar en die introductieweek wordt echt te gek.' Haar mond vertrekt in een glimlachje. 'Vooral als je gewapend bent met die Jumbo-tampons.'

Maar ik merk dat zij er ook Spaans benauwd voor is. De huid rondom haar ogen verstrakt en ze frunnikt aan haar haar.

Katie ligt op mijn bed met haar iPad en scrolt door *New Musical Express*. 'Ik hoop dat je dit jaar meer in je vagina stopt dan Jumbo-tampons, Violet.'

'Hou op met dat gezeur over maagd zijn,' zeg ik. 'Het lijkt wel alsof we nog op school zitten.' Ik trek de gordijnen dicht en verberg het restantje schemering in de hoop dat mijn vriendinnen de hint oppikken en weggaan zodat ik naar bed kan. Sinds de bizarre dromen zijn opgehouden – de

dromen waarin de vreemde, oude vrouw met de appelgroene ogen voorkomt – doe ik niets anders dan slapen. Het is zo heerlijk om niet voortdurend moe te zijn.

Katie lacht, waardoor de sproeten op haar neus groter worden. ‘Ik plaag je maar. Ik weet dat je op de ware wacht.’

‘Ooit zal mijn prins komen,’ kweelt Alice op een hoge Sneeuwwitje-toon.

‘Ik wil geen prins,’ zeg ik. ‘Ik wil precies het tegenovergestelde, een antiprins, iemand die echt is en eerlijk...’ Ik hou op voordat die vertrouwde beelden zich weer mijn hoofd inwurmen, beelden die me helemaal in de war brengen en mijn binnenste veranderen in een warboel van opwinding, angst en verlangen. Beelden van veren die in de lucht geblazen worden, ogen in de kleur van winter, zwart haar tegen een doorschijnende huid.

Alice draait in de rondte op mijn bureaustoel, duidelijk verveeld nu *Queer Eye* is afgelopen. ‘Nou, in de introductieweek kom je vast veel jongens tegen die niets hebben met persoonlijke hygiëne en sociaal gedrag. Daar vind je je antiprins wel.’ Haar telefoon pingt. Ze haalt hem uit haar zak en begint te tikken en te swipen terwijl haar nagels tegen het scherm klikken.

‘Zou het raar zijn, denken jullie?’ vraagt Katie. ‘Dat we een jaar ouder zijn dan alle anderen?’

‘Nuh.’ Ik zit op het voeteneind van mijn bed. ‘Er zijn genoeg studenten die een tussenjaar hebben genomen.’

‘Kunnen wij het een tussenjaar noemen?’ vraagt Katie.

‘We kunnen het noemen hoe we willen,’ antwoord ik.

‘Fred,’ zegt ze. ‘Kunnen we het Fred noemen?’

Ik lach. ‘Jij bent knettergek. Geen wonder dat je in therapie bent.’ Het komt mijn mond uit voor mijn hersenen het kunnen tegenhouden. Maar gelukkig neemt Katie er geen aanstoot aan. Ik zou het heel erg vinden als ze zou denken

dat ik haar belachelijk maak omdat ze naar een therapeut gaat. Ze heeft nachtmerries en flashbacks, meer heeft ze ons niet verteld. Hoewel we allemaal weten waarom, proberen we gewoon om niet te praten over de reusachtige olifant die in de hoek staat te dutten.

We hebben allemaal later ons eindexamen gedaan, zijn op een of andere manier geslaagd en hebben een jaar vrij genomen. Alice en ik werden vlak nadat we waren bijgekomen uit onze coma's benaderd door een uitgever – vanwege de combinatie van haar fanfictie-populariteit en de media-aandacht rondom het incident op Comic Con, neem ik aan. We schreven samen in een recordtijd *Het Galgenlied*, het vervolg op *De Galgendans*. Het gaf ons het excuus dat we nodig hadden om ons in onze kamers op te sluiten en te dromen over een gezonde, levende Nate.

Ik kijk naar het omslag van onze roman, dat ingelijst aan de muur hangt achter een fronsende Alice, zodat het lijkt op een rechthoekig gedachteballonnetje dat aan haar hoofd ontspruit. Het boekomslag doet me altijd denken aan Nate, of liever gezegd aan het verlies van Nate. Niet dat hij dood is. Maar het voelt soms alsof hij in een opvanghuis zit, gestopt op de snelweg tussen twee bestemmingen. Leven... een pauze om voor te veel geld iets te eten en te drinken... dood. En het herinnert me eraan hoe stom ik was om werkelijk te geloven dat de creatie van een personage dat op hem leek zijn wasachtige, halfdode lichaam tot leven zou wekken. Dus elke keer dat ik naar dat omslag kijk, word ik dubbel getroffen. Het verlies van Nate. Mijn onnozelheid. Ik laat het alleen hangen omdat het een cadeau van mijn ouders was.

‘Denk je dat mensen weten wie wij zijn?’ vraag ik Katie.

‘Natuurlijk wel,’ zegt ze. ‘Jullie hebben samen een bestseller geschreven en Anime Alice hier heeft met Russell Jones geneukt.’

‘Dat mocht ik willen,’ mompelt Alice, die nog steeds fronsend naar haar telefoon kijkt.

Katie lacht en zwaait haar rode haar over haar schouder. Ze heeft het laten groeien en dat staat haar echt mooi. ‘Wij weten dat. Maar de rest van de wereld niet.’

Alice kijkt op en staart ons aan met haar inktblauwe ogen. ‘Ik stond naast hem op Comic Con. Tenzij hij een supersteelse, kronkelige pik heeft, snap ik niet precies hoe dat in zijn werk moet zijn gegaan.’ Ze kijkt weer naar haar scherm. ‘Ze kijkt weer naar haar scherm.’

‘Dat zou een mooie kop zijn,’ zeg ik. ‘*Zijn pik was zo steels dat hij niet eens ritselde.*’

‘Ha!’ zegt Katie. ‘Dat is een goeie. Jullie halen allebei dat diploma creative writing op je sloffen. Ik snap niet waarom jullie je nog druk maken, jullie hebben al een bestseller geschreven.’

‘Om ons normaal te voelen, denk ik,’ zeg ik.

We vallen stil. Mijn woorden komen iets te dicht bij de vreemde dingen die we het afgelopen jaar hebben meegemaakt.

Alice zucht en steekt haar telefoon in haar achterzak. Ze ziet eruit alsof ze met plezier iemand een stomp zou verkopen.

‘Waar ging dat over?’ vraag ik.

Ze dwingt zich tot een glimlachje. ‘Niks.’

Ik weet meteen dat het een slechte recensie is. Ze probeert ze altijd voor mij te verbergen sinds ik in huilen uitbarstte bij de eerste bespreking die één ster kreeg. Maar daar ben ik immuun voor geworden. ‘Niks aan de hand, ik kan er wel tegen.’

‘Ik baal ervan,’ zegt Alice. ‘Ik bedoel, ik word erin getagd, wie doet dat nou?’

Ik steek mijn hand uit, vastbesloten om te laten zien hoe sterk ik nu ben.

Ze houdt voet bij stuk. 'Echt, Violet, ik vind dat je dit niet moet lezen. Het is nogal... persoonlijk.'

Ik hou mijn hand waar hij is, voor haar ogen, om te laten zien dat ik genoeg lef heb.

Ze zucht en haar bewegingen zijn zwaar van tegenzin als ze de toegangscode van haar telefoon intikt en de pagina voor me opzoekt.

Mijn ogen scannen het scherm. 'De Daily Dystopian,' mompelt ik. 'Die heeft *Het Galgenlied* besproken toen het net uitkwam.' Het is een van die populaire websites voor fans. Het aantal volgers loopt in de zes cijfers en de enthousiaste bespreking heeft ons vervolg echt een enorme duw in de rug gegeven.

Alice haalt haar schouders op. 'Ik zei toch dat het waar deloos was. Ze hebben ons van vijf sterren naar één ster laten zakken.'

'Kunnen ze dat doen?' vraagt Katie, die naast me komt staan zodat ze mee kan lezen.

'Ze kunnen doen wat ze willen,' antwoordt Alice.

Ik laat mijn ogen snel over de regels gaan; mijn zelfverzekerdheid smelt snel weg waardoor mijn binnenste in een modderpoel verandert.

Zoals jullie weten, waren we dol op Sally Kings roman *De Galgendans*, een boek waarin genetisch verbeterde mensen (de Gems) niet-genetisch verbeterde mensen zoals jij en ik (de Imperfecten of de Imps) onderdrukken. We recenseerden het vervolg, *Het Galgenlied* door Alice Childs en Violet Miller, toen het net uitkwam en waren er, als jullie je dat herinneren, erg enthousiast over. Maar sindsdien hebben we bij de Daily Dystopian een reorganisatie gehad en daarom wilden we onze recensie updaten. Jammer genoeg pakt die niet goed uit, mensen. *Het Galgenlied* klinkt heel erg vals en valt uit de toon.

‘Laat muziek er maar buiten, stelletje leugenachtige tepelknijpers,’ zegt Katie, die over mijn schouder meeleeft.

Na de tragische dood van Rose bundelt Willow zijn krachten met enkele andere personages uit Sally Kings geliefde roman: Ash, Baba en, natuurlijk, Thorn. Nou, de spanning binnen deze groep loopt hoog op en dat resulteert in wat slechts vergeleken kan worden met het comakijken naar afleveringen van Jeremy Kyle. Maar toch krijgen ze het voor elkaar om een revolutie te ontketenen en de laffe Gem-president af te zetten, waarna hij gevangen wordt gezet op een Gem-achtige hightechplek. Er wordt een regering van nieuwe spelers gevormd, zoals de vader van Willow, en elke grote stad krijgt een alliantie om de Imp-emanipatie ter hand te nemen. De Londense alliantie wordt gevormd door Ash, Willow, Baba en Thorn en dat kan eigenlijk alleen maar leiden tot meer Jeremy Kyle-magie.

De enige frisse wind is een nieuw personage, Nate, een jonge Imp die bijzonder geestig en intelligent is en deel gaat uitmaken van de Londense alliantie. Het feit dat hij geen familie heeft, is een afgesleten stijlfiguur, maar we hebben genoten van zijn frisse kijk op het geheel. Jammer genoeg kon zelfs Nate dit vervolg niet redden. En eerlijk gezegd kregen we een nare smaak in onze mond van Millers poging om de chronische aandoening van haar broer uit te melken.

Er blijft een gekwetst geluidje achter in mijn keel steken. Katie knijpt in mijn schouder als ze kennelijk dezelfde zin leest.

Het boek eindigt op een vreemde, open manier, een mislukte poging om een utopie te ontwikkelen. De enige concrete verandering is het opheffen van de Galgendans, wat

waarschijnlijk het meest onderhoudende deel van Kings originele roman was.

Kortom, Childs en Miller hebben alle leuke aspecten van een dystopie weggewerkt. Ze hebben in wezen de dystopie van haar dissende karakter ontdaan en ons met lege handen achtergelaten. Ik wed dat Sally King zich nu in haar graf omdraait.

Ik ben misselijk, echt misselijk. Alice en ik hebben alles in *Het Galgenlied* geïnvesteerd, we hebben onszelf woord voor woord weer opgebouwd uit onze coma. Deze recensie voelt alsof ik naakt in een grote kamer sta en iedereen naar ons wijst en ons uitlacht. En wat ze over Nate zeiden, dat ik zijn ongeluk uitgemolken heb, maakt dat er een duistere woede in me omhoogkomt. 'Hoe konden ze dat nou zeggen over Nate?' krijg ik er nog net uit, terwijl mijn ogen zich vullen met tranen.

Alice slaat haar armen om me heen. 'O, verdomme, ik wist dat je ervan overstuur zou raken. Negeer ze, Vi. Ze willen alleen ophef veroorzaken zodat ze vaker bekeken worden. Morgen wordt er weer iemand anders afgekraakt.'

Katie geeft me een zakdoekje en ik voel een golf van schaamte dat ik *weer* zit te huilen om een rottige recensie. Maar Alice had gelijk, deze voelde persoonlijk.

'Het is oké om overstuur te zijn,' zegt Katie. 'Hou die emotie bij je, ga erdoorheen, niet omheen.'

Daar moet ik om lachen. Het is grappig dat ze zo nu en dan de uitspraken van haar therapeut herhaalt. Alsof ik tweedehands therapie krijg.

'Laat ik maar naar huis gaan,' zegt Katie, terwijl ze haar spullen bij elkaar pakt en zich in haar vest wurmt. 'Maar ik zie jullie morgen na mijn celloles, oké?' Ze trekt me naar zich toe en omhelst me. 'Recensie is een ander woord voor mening, onthou dat.' Nog een kneepje en ze is vertrokken,

Alice en mij achterlatend met de hatelijke woorden die tussen ons in hangen.

Er komt weer een ping uit Alice' telefoon. Ik was vergeten dat ik hem nog steeds vast had. Ik geef hem met zweterige, trillende handen aan haar terug.

'Bericht van Timothy,' zegt ze.

Timothy is onze uitgever. Alice houdt het scherm omhoog zodat ik het ook kan lezen.

Kom morgen naar mijn kantoor,
2 uur. Heel belangrijk. Ik zorg voor
koekjes. Tx

Ik kijk op mijn telefoon, al weet ik dat hij mij geen bericht heeft gestuurd. Ik vraag me even af of het zijn bedoeling is dat ik ook kom, maar Alice en ik werken samen, dus als hij probeert mij buiten te sluiten, kan hij mooi oprotten. 'Denk je dat hij de recensie heeft gelezen?'

'Misschien,' antwoordt ze.

'Denkt hij echt dat hij ons met koekjes kan lokken? Ik zweer dat hij soms denkt dat we een stelletje vijfjarigen zijn.'

Ze lacht. 'Ga je of niet?' Haar vinger zweeft boven het scherm, jeukend om een antwoord te tikken.

Het valt me op dat ze niet zei: *Gaan we of niet?*, waardoor ik denk dat zij hoe dan ook gaat, dus ik zeg: 'Ja.'

Ze schenkt me haar mooie glimlach. 'Je doet het om de koekjes, hè?'

'Altijd.'

Haar nagels tikken driftig een zin.

Afgesproken. Maar alleen als het
chocoladekoekjes zijn. A x

‘Zullen we daar afspreken?’ vraagt ze. Het kantoor van de uitgever ligt dicht bij het Natuurhistorisch Museum, en ze weet dat ik graag een excuus heb om daar rond te lopen, terwijl ik een latte drink en net doe of ik met Nate ben. Het was zijn favoriete uitje toen we klein waren. Hij propte zijn zandkleurige hoofd vol willekeurige feitjes en bewaarde ze daar zorgvuldig om ze vervolgens op ongelegen momenten te spuien, zoals wanneer tante Maud kwam theedrinken en alles moest aanhoren over de paarrituelen van dwergnijlpaarden. *Dwergnijlpaarden*. Vreemd hoe de hoge plafonds en de koele muren van dat museum me een gevoel van warmte bezorgen, terwijl mijn eigen boek, *Het Galgenlied*, me een hol gevoel vanbinnen geeft en kippenvel vanbuiten. Ooit kom ik er wel achter.

Ik knik. ‘Ja, ik zie je voor het gebouw. Ga niet zonder me omhoog, de receptioniste heeft de pest aan me.’

‘Maak je niet druk, dat kreng heeft de pest aan iedereen.’ Ze werpt me een luchtkus toe en zegt: ‘Slaap lekker, en belof me dat je die giftige vuilspuiterij niet nog een keer gaat lezen.’

Ik werp haar er een terug. ‘Ik belof het.’